

האגדה מספרת שלאחר מותה, נעלמה גופתה של סוניה "ידי זהב" מאי האסירים סחלין ונקברה בקבר לא מסומן בפאתי מוסקבה, מקום שהפך לאתר עלייה לרגל לגנבים, נוכלים ואמני הונאה. מבין כל הסיפורים שנכרכו בדמותה, אולי הכי מעורר השתאות בתעוזתו הוא שוד תכשיטי פון מל. סוניה נכנסה לאחת מחנויות התכשיטים היוקרתיות בסנט פטרסבורג ובחרה תכשיטים ויהלומים שיישלוחו לביתה, שם ישלם את החשבון "בעלה", פסיכיאטר נודע. כשהגיע סוחר התכשיטים לבית, קיבלה סוניה את פניו ואספה את התכשיטים. כאשר ניגש להסדיר את התשלום, מצא עצמו מובל על ידי שני אחים לאשפוז במוסד לחולי נפש. סוניה, כך מתברר, הגיעה לבית הפסיכיאטר שעה לפני כן וסיפרה לו ש"בעלה", סוחר התכשיטים פון מל, סובל מהתמוטטות נפשית ותובע מאנשים אקראיים לשלם על תכשיטים שמעולם לא רכשו. בזמן ששני "הבעלים" ניסו להתיר את סבך השקרים, סוניה כבר נעלמה עם התכשיטים...

הסיפור הזה (שאם לא היה אמתי היה חייב להיות משל ארכיטיפי) על הפסיכיאטר, סוחר התכשיטים ואמנית ההונאה, אופייני לשיטות הפעולה המועדפות על "ידי זהב". ללא כל אביזרים, תפאורה או שותפים, היא פשוט פסעה לתוך המרחב הפרטי ומציאות החיים של קורבנותיה, וכשהיא מלהטטת באמת ובבדיה הצליחה ליצור מציאות חדשה, לכמה רגעים, עד שזו התפוגגה. הכינוי שדבק בה מתייחס כמובן לחיבתה הגדולה לתכשיטים ולאבני חן, אבל גם למוימנות הלשון וזריזות הידיים, שאותה ניצלה לא לעיסוקים ההולמים אשת איש ברוסיה הצארית אלא לטובת תחום מפוקפק וזוהר בהרבה.

סוניה "ידי זהב" היא רק אחת מן הדמויות שליהי חן מזמינה למרחב התערוכה. למרות שאין בה דיוקן במובן המסורתי, התערוכה מאוכלסת בידיים ובדמויות רבות – מבני משפחתה ועד לבעלי ובעלות מלאכה. משהו בריבוי ובטיב הנוכחות הזו מפר את האוטונומיה של המרחב האמנותי, אבל עושה זאת באופן שאינו לא מלודרמטי, אלא דווקא יומימי, פרוזאי, כחלק בלתי נמנע ולא בהכרח בלתי רצוי מהחיים. העבודות אינן שייכות באופן מובהק לסטודיו, למפעל או לסדנה, אלא "עוברות מיד ליד" בתהליך התמסרות שבו הן עוברות מן המחווה של האמנית, אל הפעולה המכנית, חוברות לרדי מייד, חוזרות לאמנית להתערבות שממזגת טכניקות של קרפאט ואמנות גבוהה, משם עוברות לעיבוד דיגיטלי וכן הלאה. וכך, לצד הפעולה האמנותית מכניסה חן לתוך תהליך היצירה את הווירטואוזיות של בעל המלאכה המיומן, את כוח העבודה המכני של המכונה התעשייתית ופס הייצור ואת מושלמותה של ההדמיה הדיגיטלית. כוחות שפועלים בתערוכה במקביל, ובמידה מסוימת מתחרים זה בזה על הבכורה.

הפתיחה הזו של הגבולות מכניסה לתוך המרחב לא רק את הזר אלא גם את האישי, את בני וחי המשפחה של האמנית. אולם כמו בתהליך אוסמוזה, לחדירה של החיים לתוך מרחב האמנותי, הפרטי, מתלווה תנועה הפוכה שבה האמנות זולגת לתוך החיים. העיסוק בבית לצד הקסם שמייצרת יצירת האמנות הם נושאים שחוזרים בעבודותיה של חן מתחילת דרכה. הקסם שהיא מחוללת כאן אינו מבקש לייצר אשליה של המציאות, אלא נשזר לתוך המציאות. הסיפור המשפחתי מוצג מתוך הקשר מיתי, פנטסטי והאובייקטים הביתיים שמקיפים אותו מעלים על הדעת את האגדות שצמחו סביב הרקמה והאריגה – הנשיות והדומסטיות מבין האומנויות שנקשרו בכוח הגנה, בכישוף ובגורל. כך דווקא מתוך הפעולה המינורית לכאורה, הפרומה והלא מתעקשת על הטעיית העין, נפתחת האפשרות לסוג אחר של קסם, שכמו בסיפור ריאליזם מאגי, מתקיים כחלק בלתי נפרד מסאגת החיים.